

Mangler i vor Lovgivning paa dette Punkt og derefter en Artikel fra „Aarhus Stiftstidende“, der giver os et Indblik i Tilstandene i en af vore større Provinsbyer, hvor Forholdene dog er „lyse“ i Sammenligning med i København.

Hvis vore mange gode, troende Kvinder kendte noget mere til „det virkelige Liv“, der leves rundt omkring dem, mon de da ikke fandt ud af, hvad der kunde gøres?

Hvad siger Loven?

Alene den Tanke, at der i vor By skulde være Brug for Ordet „Børnemimonde“, er egnet til at vække Forfærdelse. Fra mange Sider spørges der i disse Dage, hvorledes dansk Ret, der ellers har Ord for at værne de smaa og svage i Samfundet, stiller sig til dette Spørgsmaal, og om der ikke findes tilstrækkelige Bestemmelser i vor Lovgivning til at komme dette Onde til Livs.

Vi skal her kort gøre Rede for dansk Rets Standpunkt, idet vi straks gør opmærksom paa, at dette Spørgsmaal ved en nøjere Betragtning deler sig i to, nemlig Forholdet overfor Forførelsen og den Forførte. I Straffelovens § 173 er fastsat Forbedringshusarbejde indtil 8 Aar for dem, der bedriver Utugt med Børn under 12 Aar, og efter § 174 straffes den, der til Utugt forfører et Pigebarn i Alderen 12—16 Aar med fra 2 Maaneders simpelt Fængsel indtil 4 Aars Straffearbejde. Medens Straffen efter § 173 rammer enhver, der indlader sig med et Pigebarn under 12 Aar, kommer § 174 kun til Anvendelse overfor den, der *forfører* et Pigebarn mellem 12 og 16 Aar til Utugt, eller

med andre Ord: Handlingen er *straffri*, selv om Pigebarnet er *under 16 Aar*, naar hun i Forvejen er falden for en anden. For begge de to Paragraffer gælder det endvidere, at dansk Retspraksis fritager den Mand for Straf, som kan paaberaabe sig Vildfarelse med Hensyn til Pigebarnets Alder. Paa begge de her fremhævede Punkter vilde der være al Grund til at hidføre en Forandring. Straffen bør ramme ikke alene den egentlige Forfører, men enhver der indlader sig med mindreaarige, og der bør ikke tages Hensyn til „god Tro“, da det kun er billigt, at enhver, der indlader sig med Pigebørn i en Alder, der kan være under den kriminelle Lavald, tager Skade for Hjemgæld.

Endvidere gælder for § 174 den særlige Bestemmelse, at *Tiltale kun finder Sted paa Forældres ellers Værges Begæring*, en Bestemmelse, der er indsat for Barnets og Slægtens Skyld, da Lovgiverne har ment, at en absolut offentlig Paatale oftest vilde ramme den haardest, der egentlig skulde beskyttes derved. Dette Synspunkt har naturligvis ogsaa sin Berettigelse, men paa den anden Side kommer det til at tjene som Skærmbædt for Kønsforbryderen. Sagen er jo nemlig den, at det kun er i de færreste Tilfælde, at den skyldige drages til Ansvar. Det vilde sikkert være muligt at gaa noget strængere til Værks uden derfor at udlevere Pigebarnet og hendes Familie til Skammen og Folkesnakken; men selv om dette var at befrygte, er det alligevel et Spørgsmaal, om ikke det første Hensyn, Forbryderens Afklapsning til Skræk og Advarsel for sig selv og ligesindede, er det, der vejer tungest i Vægtskaalen.